

C195 – BIN15

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

8 april 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het agenderen van vragen op een gemeenteraadszitting	1
Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het weigeren van het bezorgen van documenten aan gemeenteraadsleden en de mogelijke gevolgen hiervan	4
Vraag om uitleg van mevrouw Monique Moens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de grafconcessies van oudstrijders in Vlaanderen	6
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de speelpleinwerking te Liedekerke	
Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het omstreden reglement inzake speelpleinwerking van de gemeente Liedekerke	9

Voorzitter: de heer Kurt De Loor

Vraag om uitleg van de heer Jef Tavernier tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het agenderen van vragen op een gemeenteraadszitting

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de voorzitter, soms wordt al eens van een logisch lijkende gewoonte afgeweken of wordt een logisch lijkende tekst anders geïnterpreteerd. Ik heb het hier over de artikelen 22 en 32 van het Gemeentedecreet.

Artikel 22 van het Gemeentedecreet stelt dat ieder gemeenteraadslid punten aan de agenda van een gemeenteraadszitting kan toevoegen. Het gaat hier om beslissingspunten. Dit houdt in dat de indiener een toelichting moet geven en een voorstel van beslissing moet indienen. De gemeenteraad moet over dit voorstel stemmen. Dit instrument is bedoeld voor mensen die iets specifiek willen realiseren. Zo kan iemand vinden dat er meer fietsrekken aan het station moeten komen. Hij kan dit aankaarten, informatie verstrekken en de gemeenteraad vragen te beslissen meer fietsrekken te plaatsen. Dit is duidelijk.

Daarnaast is het eveneens duidelijk dat sommige gemeenteraadsliden al eens een punt ter sprake willen brengen waar niet onmiddellijk een beslissing aan gekoppeld is. Het gaat hier om informatieve vragen of om onderwerpen die zich nog in een voorbereidende fase bevinden, maar die voldoende belangrijk zijn om te worden besproken.

Het Vlaams Parlement beschikt over soortgelijke instrumenten. We hebben schriftelijke vragen en vragen om uitleg. Vragen om uitleg worden steeds geagendeerd. Op voorhand ingediende vragen hebben in mijn ogen voordelen. De tekst is zo goed mogelijk geformuleerd. Het uitvoerend orgaan kan zich voorbereiden en een goed antwoord geven. Het resultaat van vraag en antwoord is een gedachtewisseling. In mijn ogen is het belangrijk dat dergelijke vragen in het Vlaams Parlement worden geagendeerd.

Ik vind het eigenlijk maar normaal dat soortgelijke vragen aan de agenda van een gemeenteraad kunnen worden toegevoegd. Indien iemand zich de moeite getroost op voorhand een vraag te formuleren en zijn tekst tijdig in te dienen, moet die vraag ook worden geagendeerd. Op die manier krijgt iedereen te zien welke vraag zal

worden gesteld. De geïnteresseerden kunnen komen luisteren en krijgen het antwoord te horen. Bovendien wordt het antwoord naderhand gepubliceerd.

Strikt genomen bevat artikel 32 enkel een algemene omschrijving van het vraagrecht. Ieder gemeenteraadslid heeft het recht mondelinge en schriftelijke vragen te stellen. Mij lijkt het normaal alle tijdig ingediende vragen te agenderen. In sommige gemeenten krijgen de indieners van vragen te horen dat het het een of het ander is. Ofwel gaat het om een agendapunt, met een toelichting en een voorstel van beslissing, ofwel gaat het om een vraag, wat dan weer niet op de dagorde terecht komt. Dergelijke vragen belanden in het vragenkwartiertje of -uurtje na de gemeenteraad. Ze vallen buiten de eigenlijke agenda. *(Opmerkingen)*

In sommige gemeenten durven of kunnen de gemeenteraadsliden misschien nauwelijks vragen stellen. Ik ga er in elk geval van uit dat de minister de draagwijdte van mijn vraag om uitleg begrijpt. *(Opmerkingen)*

Strikt genomen, kunnen de artikelen 22 en 32 van elkaar worden geïsoleerd en als twee verschillende zaken worden beschouwd. De ratio legis en het gezond verstand zeggen evenwel iets anders.

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de voorzitter, ik wil me bij deze vraag om uitleg aansluiten. Het gaat me om de problematiek van de ontvankelijkheid. De vraag is wanneer iets al dan niet tot de gemeentelijke materie behoort.

De heer Tavernier heeft verwezen naar het wezenlijke verschil tussen een voorstel en een vraag. De gewone mens in mij concludeert hieruit dat een gemeenteraad met betrekking tot de ontvankelijkheid iets verder kan gaan indien het een min of meer vrijblijvende vraag betreft.

Ten tijde van de juridische commentaren op het Gemeentedecreet is met betrekking tot betwistingen van de ontvankelijkheid het principe naar voren geschoven dat de indiener van het betwiste punt bij de aanvang van de vergadering, wanneer de afwijzing van het agendapunt wordt voorgesteld, de kans krijgt om zijn eigen visie te verdedigen. Op dat ogenblik kan over de ontvankelijkheid worden gediscussieerd.

Momenteel schijnen een aantal raden zich vrij autoritair op te stellen. Zoals reeds gesteld, zal dit allicht van gemeenteraad tot gemeenteraad verschillen. In mijn

persoonlijk geval gaat het vooral om de districtsraden, waar ook wel agendapunten omwille van hun onontvankelijkheid worden afgewezen. De heer Tavernier zal blij zijn te horen dat ik het hier in eerste instantie over een door een lid van zijn partij ingediend punt heb.

In het kader van de openheid en van de democratie zou ik een vraag willen stellen die nauw aansluit bij het punt dat de heer Tavernier naar voren heeft gebracht. Zou de minister zijn visie kunnen geven op punten die balanceren op de grenzen van de gemeentelijke materie en van de ontvankelijkheid?

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, ik wil even melden dat mijn gemeenteraad niet over een vragenkwartiertje of -uurtje beschikt. Ze mogen mij tijdens die vergaderingen evenwel vragen stellen over zaken van lokaal, Vlaams, nationaal of zelfs internationaal belang. *(Opmerkingen van de heer Jef Tavernier)*

Dat is in de gemeenteraad van Aalter zeker geen probleem. *(Gelach)*

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, de aangehaalde artikelen van het Gemeentedecreet zijn duidelijk. Artikel 32 betreft het vraagrecht en artikel 22 betreft het toevoegen van punten aan de agenda.

Wie me kent, weet dat ik voor een maximaal vraag- en informatierecht ben. Ik ben trouwens zelf ook voorzitter van een gemeenteraad. Als minister kom ik graag naar het Vlaams Parlement. Vragen zijn in mijn ogen steeds een kans. Hoewel het soms delicate onderwerpen betreft, moet een uitvoerend mandataris nooit bang zijn voor vragen: vragen bieden hem immers de kans zijn beleid toe te lichten.

Ik vind tezelfdertijd echter ook dat we over de bestuurbaarheid moeten waken. Het vraagrecht mag geen sluipteg worden om punten aan de agenda toe te voegen. Artikel 22 stelt dat punten aan de agenda kunnen worden toegevoegd. Dit houdt in dat de indiener een beschrijvende nota moet schrijven en een voorstel van beslissing moet voorleggen. Het kan handig zijn een vraag te stellen. Wie een punt wil toevoegen, moet echter kleur durven bekennen. Hij moet op dat ogenblik duidelijk maken wat zijn standpunt is of waar zijn fractie voor staat. Wie het vraagrecht wil gebruiken als een sluipteg om punten aan de agenda toe te voegen, moet artikel 22 respecteren. Er zijn voorwaarden, zoals het indienen van een beschrijvende nota en van een voorstel van beslissing.

Artikel 32 biedt overigens ook mogelijkheden om een debat op gang te brengen. Iedereen kan tijdens een ge-

meenteraadszitting interpellieren. Dit is een heel interactief gebeuren. *(Opmerkingen van de heer Jef Tavernier)*

Het is wel degelijk mogelijk te interpellieren. Dit staat gelijk aan het toevoegen van een punt aan de agenda. Dit betekent dat het college van burgemeester en schepenen staande de vergadering feiten naar voren moet brengen. Artikel 22 biedt de mogelijkheid het interpellatierecht uit te oefenen. Op die manier kan iemand vermijden dat het college van burgemeester en schepenen het antwoord naar een volgende vergadering verschuift en op die manier de druk van de ketel haalt. Artikel 22 laat perfect toe kort op de bal te spelen en het college van burgemeester en schepenen of de meerderheid te verplichten kleur te bekennen.

Mevrouw De Lobel, indien u vindt dat men de voorstellen en punten die u aandraagt, onterecht afwijst, kunt u altijd een klacht indienen bij de gouverneur. Op een gemeenteraad moeten bij uitstek punten van gemeentebelang worden behandeld. We moeten immers vermijden dat men in een debat terechtkomt dat zich afspeelt ergens tussen Tibet en Parijs – ik neem iets uit de actualiteit – en waarover de gemeenteraad geen bevoegdheid heeft. Op heel veel plaatsen spreken de meerderheid en de oppositie af om alleen moties te behandelen die van gemeentelijk belang zijn, om zo te vermijden dat men in een oeverloos en ongestructureerd debat terechtkomt waarbij een vals beeld wordt geschetst. In sommige gevallen bevindt de bevoegdheid zich op provinciaal, gewestelijk, federaal of Europees vlak. Men wil vermijden dat de indruk wordt gewekt dat men er lokaal de ene of andere richting aan kan geven.

Mijnheer Tavernier, artikel 32 van het Gemeentedecreet geeft een gemeenteraadslid het recht om mondelinge en schriftelijke vragen te stellen aan de burgemeester en het college. Dit informatie- en vragenrecht moet ruim geïnterpreteerd worden. Ik ben voor een maximale interpretatie ervan. Het heeft betrekking op alle bevoegdheden van het college van burgemeester en schepenen, en van de burgemeester. Alle handelingen die de leden van het college hetzij gezamenlijk, hetzij door afzonderlijk optreden van de leden van het college stellen, alsook alle handelingen die de burgemeester stelt, zijn onderworpen aan het informatie- en vragenrecht. Dit recht om vragen te stellen past in de bevoegdheid van de raadsleden om de werking van het gemeentebestuur op te volgen en er, wanneer zij dat wensen, toelichting over te ontvangen.

Als zodanig staat het vragenrecht van de gemeenteraadsliden los van hun recht om punten aan de agenda van de gemeenteraad toe te voegen. De termijn van vijf dagen die is bepaald in artikel 22, alsook de toelichtende nota en een voorstel van beslissing die in datzelfde artikel verplicht zijn gesteld, zijn dan ook niet van toepassing op het vragenrecht. Artikel 22 van het

Gemeentedecreet regelt bijgevolg niet de modaliteiten waaronder het vragenrecht moet worden uitgeoefend.

Het regelen van die modaliteiten gebeurt via het huishoudelijke reglement dat de gemeenteraad vaststelt in uitvoering van artikel 40 van het Gemeentedecreet. Artikel 40, ten vijfde, bepaalt dat de raad de modaliteiten vaststelt waaronder de gemeenteraadsleden hun recht uitoefenen om mondelinge en schriftelijke vragen aan het college van burgemeester en schepenen te stellen. Het huishoudelijke reglement kan desgewenst een bepaling bevatten dat de raadsleden die een vraag willen stellen, die vraag binnen een in het reglement bepaalde termijn voorafgaand aan de vergadering, moeten indienen. Die modaliteiten mogen echter niet van dien aard zijn dat ze de normale uitoefening van het controlerecht van de raadsleden in het gedrang kunnen brengen.

Hebt u het gevoel dat u wordt gekortwiekt of dat er wordt gepoogd om uw rechten aan banden te leggen, dan kunt u altijd een klacht indienen bij de toezichthoudende overheid, en dat is in eerste instantie de gouverneur.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik noteer het, maar het lost het probleem niet op. In het Gemeentedecreet komt het begrip 'interpellatie' niet voor, en precies dat is het probleem.

Er zijn vragen, gewoon om uitleg, die weinig belangrijk zijn. Er zijn echter ook zaken die belangrijk genoeg zijn om besproken te worden. Ik denk bijvoorbeeld aan de herinrichting van een bepaalde verkeersweg die nog in de voorbereidende fase zit en waarbij er verschillende alternatieven zijn. Een gemeenteraadslid heeft daar weet van en wil, zonder zich vast te pinnen op een bepaalde oplossing, dit grondig bespreken op een gemeenteraad. In bepaalde gemeenten zijn er immers geen commissies om dit te bespreken. Het gemeenteraadslid kondigt zijn wens aan en merkt later dat het punt niet op de agenda staat. U zegt dat de betrokkene in dat geval een interpellatie moet indienen, maar een interpellatie komt niet voor in het Gemeentedecreet, tenzij men een vraag waarbij na de toelichting en de uiteindelijke vraagstelling op voorhand een soort motie wordt ingediend als voorstel van besluit, als een interpellatie beschouwt.

Het gemeenteraadslid moet zich dan feitelijk vanuit artikel 32 met een vraag wringen in artikel 22 en een ontwerp of voorstel van besluit formuleren. Ik wil dat wel allemaal doen, maar het blijft een wat geforceerde manier om een voorbereide en aangekondigde discussie mogelijk te maken. Het is daarbij zelfs niet eens de bedoeling om reeds een definitief standpunt te bepalen, we maken het hier toch ook mee dat er vragen worden gesteld, dat van gedachten wordt gewisseld en dat eventueel later een echte beslissing wordt genomen. Dat is het

probleem. Misschien heb ik het nu wat beter geformuleerd. Een 'interpellatie' zit niet in het Gemeentedecreet, maar bevindt zich tussen een voorstel indienen als agendapunt om te beslissen en het vragenrecht dat vrijblijvend is en niet geagendeerd wordt.

Minister Marino Keulen: Het punt is dat u blijkbaar de gemeente hebt getroffen waar dit problematisch is. *(Opmerkingen)*

Op heel veel plaatsen lukt het perfect om, aan de hand van artikel 22 en artikel 32, van een college of van een meerderheid te bekomen dat die kleur bekent en de vraagsteller zicht krijgt op de richting van de besluitvorming en of de finale vorm ervan. Via artikel 22 kunt u de facto interpelleren en duidelijkheid bekomen over een aantal dossiers waarvan de actualiteit u noopt om als volksvertegenwoordiger die met de problematiek bezig is of die in de betrokken deelgemeente woont of die het gewoon wenst te weten, het vraag- en controlerecht uit te oefenen.

Ik heb van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), de belangenbehartiger bij uitstek van de gemeenteraden, nooit opmerkingen gekregen. Ik heb nooit gehoord dat er problemen zouden zijn.

De voorzitter: Mevrouw De Lobel heeft het woord.

Mevrouw Hilde De Lobel: Mijnheer de minister, ik ben het met u eens dat er in het overgrote deel van de gemeenten geen probleem is. Daar wordt een interpellatie geagendeerd als een punt aan de agenda.

U zei dat een punt aan de agenda ook een beslissend gedeelte moet hebben, maar dat is niet per definitie zo voor een interpellatie. Meestal is er geen probleem, daar hebt u absoluut gelijk over.

Het probleem zit hem in de gemeenten waar het ontbreken van het legale beschrijven wordt gebruikt om een punt af te voeren. Het gaat misschien maar over drie of vier gemeenten in Vlaanderen, maar de gemeenteraadsleden die met dit probleem worden geconfronteerd, vinden daarover niets terug in het decreet. We zijn het met u eens dat men altijd een interpellatie kan afdwingen.

Ook voor wat de ontvankelijkheid betreft, ben ik het volledig met u eens. Niemand in de gemeenteraad moet interpelleren of vragen stellen over de havenproblematiek van Timboektoe. U weet echter ook dat een aantal punten zich op de grens bevinden. Ik ben districtsraadslid. Bij mij gaan bevoegdheidsconflicten niet over de grens tussen het district Antwerpen en Timboektoe of Paramaribo, maar over het district en de stad. Het feit dat iets dat niet letterlijk werd toegewezen aan de districten, kan worden gebruikt in de districtsraden.

Het gaat daarbij niet over verre, maar over heel lokale problemen, want anders zou een districtsraadslid er geen vragen over willen stellen.

Ik sta achter het principe dat geen bevoegdheid gelijkstaat met 'ontvankelijk', maar er moet een beroepsmogelijkheid zijn voor het indienende lid dat meent goede argumenten te hebben om tenminste de ontvankelijkheid te verdedigen. Dat was vroeger altijd zo en stond in alle beschrijvende juridische documentatie over de gemeentewet.

Het juridische idee was dat als de ontvankelijkheid wordt betwist, ze al zeker niet klaarblijkelijk of overduidelijk is. Dan mag men ten minste de kans hebben om te verdedigen waarom men denkt dat het wel ontvankelijk zou kunnen zijn. Daarna wordt over die ontvankelijkheid gestemd. Mijn indruk is dat die mogelijkheid met het huidige Gemeentedecreet is weggenomen. Vooral in de districtsraden leidt dat tot vervelende en pijnlijke situaties.

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer Tavernier, ik zie geen probleem. Ik heb hier een vraag aan het schepencollege over de openingsuren van het zwembad. Niemand zal toch zeggen dat dat niet kan worden geagendeerd. Artikel 32 regelt dat toch.

Minister Marino Keulen: Mevrouw De Lobel, uw voorstel van beslissing kan erin bestaan te wachten met een beslissing, om adviesprocedures te volgen of instanties te horen. De VVSG is normaal altijd bij de pinken op dat vlak. Ik heb nooit een opmerking gekregen over de werking van de gemeenteraden.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Ik ben zeer verrast. Ik kan begrijpen dat sommige commissieleden beïnvloed zijn door minder goede ervaringen en door de terminologie die we in het Vlaams Parlement gebruiken. Als wij het hebben over een interpellatie, dan noemen gemeenten dat meestal een vraag. Ik word nooit geïnterpelleerd, men bevraagt me wel.

Ik ben er zeker van dat er in 95 percent van de gemeenten geen probleem is, maar als ik in een gemeente zou wonen waar dat probleem rijst, dan zou ik met een schriftelijke vraag aandringen op een verbeterd, versneld of een ander huishoudelijk reglement. Daar wordt dan over gestemd. Als de ideeën niet in overeenstemming zijn met de decretale regelgeving, dan kunt u een klacht indienen bij de gouverneur, die u gelijk geeft.

Hetzelfde geldt voor de ontvankelijkheid. Er wordt vaak misbruik gemaakt van de ontvankelijkheid. De geest van het decreet zegt dat er in geval van een weigering en een

betwisting, moet worden gestemd. Dat is nogal wies. De kunst bestaat erin om de discussie over de ontvankelijkheid te laten gaan en niet in detail te treden.

Mijnheer Tavernier, u hebt duidelijk boze geesten in de gemeenteraad. Wie is die boze geest? Sommige mensen worden allergisch voor elkaar en maken het elkaar niet gemakkelijk. Doordat die discussie hier zo vaak terugkomt, krijg ik de indruk dat er een allergie is gegroeid in bepaalde gemeenten.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, u hebt de mogelijkheid van een achterdeurtje getoond. Maar het is toch problematisch dat als mensen een vraag stellen, men zegt dat de gemeenteraad kennis neemt van het antwoord van de bevoegde schepen. Dat is jammer genoeg de realiteit, maar niet de bedoeling. Klachten bij de gouverneur duren een aantal maanden. Op basis van reglementen kan hij zeggen dat het zo niet bedoeld was, en dan moet men maar voor elk concreet geval een klacht indienen. Maar dat duurt wel vier maanden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het weigeren van het bezorgen van documenten aan gemeenteraadsleden en de mogelijke gevolgen hiervan

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, er bereikten me klachten over het feit dat sommige gemeentebesturen weigeren de notulen van het college van burgemeester en schepenen te bezorgen aan hun raadsleden. De heer Tavernier zegt dat hij weet over welke gemeenten het gaat.

Eén van de klachten komt uit een gemeente die hier al meermaals aan bod is gekomen, en die gemeente interpreteert de term 'bezorgen' als ter inzage leggen in het gemeentehuis. De raadsleden kunnen dus enkel in het gemeentehuis de notulen inkijken. Artikel 51 spreekt van het onverwijld bezorgen van de goedgekeurde notulen van het college van burgemeester en schepenen aan de gemeenteraadsleden. In de memorie van toelichting lezen we hierover: "De notulen van het college worden overgemaakt aan de gemeenteraadsleden".

De heer Van Nieuwenhuysen stelde al een schriftelijke vraag over artikel 51, maar zijn invalshoek was de inter-

pretatie van het woord onverwijld in het betreffende artikel. Toch bevat uw antwoord, mijnheer de minister, een aantal relevante uitspraken voor mijn vraag. Ik citeer: “De gemeenteraad kan bijgevolg in haar huishoudelijk reglement bepalen hoe de bezorging moet gebeuren (per post, per elektronische post, ...)” U zei ook: “Artikel 51 van het Gemeentedecreet zal in werking treden per 1 januari 2007. Ik heb geen enkele aanduiding dat dit artikel aanleiding zal geven tot problemen. Ik wens mij te houden aan de autonomie die aan de gemeentebesturen wordt gegeven om zelf de modaliteiten te bepalen en heb er alle vertrouwen in dat dit niet zal leiden tot een beperking van het controlerecht van de raadsleden. Tenzij uit de praktijk zou blijken dat daartoe reden is, zal ik hierover geen specifieke omzendbrief uitvaardigen.”

Het is bovendien zo dat in verschillende artikels van het gemeentedecreet de term ‘bezorgen’ wordt gebruikt. Ik denk dat het aangewezen is dat de minister hierover duidelijkheid schept. Artikel 21 bepaalt met een aantal specifieke uitzonderingen dat de oproeping voor de gemeenteraad ten minste acht dagen vóór de dag van de vergadering aan de raadsleden moet worden bezorgd. Als men hier ook interpreteert dat ter inzage in het gemeentehuis leggen volstaat, zitten we toch met een probleem.

De artikelen 146, 147, 148 en 174 stellen dat respectievelijk het ontwerp van meerjarenplan, het ontwerp van de jaarlijkse aanpassing van het meerjarenplan, het ontwerp van budget en het ontwerp van de jaarrekening op zijn minst veertien dagen vóór de vergadering waarop het wordt besproken aan ieder lid van de gemeenteraad moet worden bezorgd.

Het is inderdaad de taak van de gemeenteraad om via het huishoudelijke reglement te bepalen hoe bezorgen wordt ingevuld. Dit kan immers op verschillende manieren, via e-mail, via post, of door een ambtenaar of bode rechtstreeks worden overgemaakt aan de gemeenteraadsleden. Maar het lijkt me wel logisch dat de betreffende documenten in het gemeentehuis ter inzage leggen, een – moedwillig – verkeerde interpretatie van de term bezorgen is. In dat geval staat er immers in het Gemeentedecreet niet bezorgen, maar ter beschikking stellen.

Mijnheer de minister, kan een gemeenteraad de term bezorgen in haar huishoudelijk reglement interpreteren als ter inzage leggen op het gemeentehuis? Is deze vreemde interpretatie van de term ‘bezorgen’ geen beperking van het controlerecht van de raadsleden? Kan het ter inzage leggen van documenten die eigenlijk bezorgd moeten worden, leiden tot het nietig verklaren van beslissingen over die documenten? Bent u van plan deze problematiek uit te klaren, bijvoorbeeld door middel van een omzendbrief naar de gemeenten?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Artikel 51 in fine van het Gemeentedecreet bepaalt: “De notulen worden goedgekeurd op de eerstvolgende gewone vergadering van het college van burgemeester en schepenen. De goedgekeurde notulen worden onverwijld bezorgd aan de gemeenteraadsleden.”

Het is zonder meer duidelijk dat het louter ter inzage van de raadsleden leggen van de goedgekeurde notulen van het college van burgemeester en schepenen in het gemeentehuis niet in overeenstemming is met de bepalingen van het Gemeentedecreet. Het woord ‘bezorgen’ houdt in dat het gemeentebestuur ervoor moet zorgen dat de documenten bij de gemeenteraadsleden toekomen. Dit blijkt overduidelijk uit de memorie van toelichting. Ik citeer: “Nieuw is ook dat de raadsleden, na de goedkeuring van de notulen, automatisch een afschrift bekomen van de notulen van de vergaderingen van het college van burgemeester en schepenen. Zij zijn aldus in de mogelijkheid om de dagelijkse werking van het college goed op te volgen en er, wanneer zij dat wensen, nadere toelichting over te ontvangen, onder meer via de uitoefening van hun recht om de burgemeester en het college te bevragen.”

De artikelsgewijze toelichting bij artikel 51 stelt hierover het volgende: “De notulen van het college worden overgemaakt aan de gemeenteraadsleden. Het betreft hier uiteraard de goedgekeurde notulen. Op die wijze wordt het controlerecht van de gemeenteraadsleden versterkt.”

Tijdens de artikelsgewijze bespreking is daarnaast, uiteraard op vraag van de heer Tavernier, gepreciseerd wat met de term ‘onverwijld’ in de laatste zin van artikel 51 wordt bedoeld. (*Opmerkingen*)

Het gaat hier inderdaad om een beladen term. Ik heb op die vraag geantwoord dat het gemeentebestuur ervoor moet zorgen dat alle gemeenteraadsleden de notulen zo snel mogelijk ontvangen. Het huishoudelijk reglement kan bepalen dat dit ook op elektronische wijze kan gebeuren. We mogen evenwel niet vergeten dat sommige gemeenteraadsleden nog niet over een pc beschikken. De lokale besturen moeten ervoor zorgen dat ook die mensen de notulen ontvangen. Dit kan bijvoorbeeld via de post gebeuren. In sommige gevallen zorgt een bode van het stadhuis hiervoor.

Ik ben in 1988 voor het eerst tot gemeenteraadslid verkozen. In die tijd werden de notulen door de gemeentepolitie bezorgd. In het begin was dit voor wijlen mijn moeder wat schrikken. Ze vroeg zich telkens af wat er nu weer aan de hand was. Gelukkig houdt de politie van mijn gemeente zich nu met echte politionele taken bezig. Op veel plaatsen nam de wijkagent dit voor zijn rekening. Hij kwam bij de gemeenteraadsleden binnen, dronk een druppel mee en wisselde met hen van gedachten over de feiten des levens.

De decretale regeling houdt in dat het college van burgemeester en schepenen erover moet waken dat de notulen van de vergaderingen zonder uitstel worden opgemaakt, zodat ze, conform het laatste lid van artikel 51 van het Gemeentedecreet, op de eerstvolgende vergadering van het college van burgemeester en schepenen kunnen worden goedgekeurd en vervolgens onverwijld aan de gemeenteraadsleden kunnen worden bezorgd.

Er kan bijgevolg geen enkele twijfel over de draagwijdte van artikel 51 zijn. Het artikel legt de verplichting op om alle gemeenteraadsleden de notulen van het college van burgemeester en schepenen te bezorgen. Het is een moedwillig verkeerde interpretatie de term 'bezorgen' derwijze in te vullen dat de bedoeling van de decreetgever teniet wordt gedaan. Een gemeentebestuur dat verklaart dat de notulen ergens op het gemeentehuis ter inzage liggen, doet de bedoelingen van de decreetgever moedwillig teniet.

Indien een gemeentebestuur documenten die moeten worden bezorgd enkel ergens ter inzage legt, kunnen de beslissingen van dit gemeentebestuur worden vernietigd in bepaalde gevallen die verband houden met deze documenten. Indien, bijvoorbeeld, de oproeping voor de gemeenteraad niet aan de gemeenteraadsleden wordt bezorgd, kan de gemeenteraad niet geldig plaatsvinden en kunnen ook geen rechtsgeldige beslissingen worden genomen. In verband met de bezorging van de notulen van het college van burgemeester en schepenen ligt dit natuurlijk anders. Deze documenten worden aan de gemeenteraadsleden bezorgd met het oog op hun bevoegdheid om het bestuur te volgen en te controleren. De gemeenteraadsleden nemen echter niet deel aan de vergaderingen van het college van burgemeester en schepenen. Het uitblijven van de notulen zal niet tot de vernietiging van de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen leiden. Een stelselmatige weigering om het in het Gemeentedecreet geregeld democratisch controlerecht van de gemeenteraadsleden mogelijk te maken, kan tot dwang- of zelfs tuchtmaatregelen aanleiding geven.

Mijn administratie noch ikzelf hebben klachten ontvangen over een moedwillig verkeerde interpretatie van de term 'bezorgen' in het Gemeentedecreet. Ik ga er bijgevolg van uit dat deze vraag om uitleg op een alleenstaand geval berust. Indien de heer De Cock me concrete informatie bezorgt, zal ik een onderzoek instellen. Indien de feiten correct blijken, zal ik de nodige maatregelen treffen.

Ik wens momenteel nog geen omzendbrief over een naar mijn overtuiging duidelijk geregelde aangelegenheid naar alle gemeenten te zenden. Mocht uit onderzoek of uit klachten blijken dat er nood aan een ruimere toelichting is, zal ik die verstrekken. We moeten opletten en niet te betuttelend optreden. Het decreet en het antwoord op deze vraag om uitleg zijn duidelijk. De heer De Cock beschikt over de nodige argumenten om de gemeentebesturen die

het inzage- en controlerecht aan banden willen leggen op de fouten in hun gedrag te wijzen. De heer De Cock mag altijd een klacht indienen of mij informatie over de betrokken gemeenten bezorgen. In dat geval zullen mijn diensten de betrokken gemeentebesturen contacteren en op de inhoud van artikel 51 van het Gemeentedecreet wijzen.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Ik dank de minister voor zijn duidelijk antwoord.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Indien de heer De Cock de minister onmogelijk de nodige documenten zou kunnen bezorgen, zal ik daarvoor zorgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Monique Moens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de grafconcessies van oud-strijders in Vlaanderen

De voorzitter: Mevrouw Moens heeft het woord.

Mevrouw Monique Moens: Mijnheer de voorzitter, in de deelgemeente Bunsbeek moeten op 1 januari 2009 minstens twee graven verdwijnen van oud-strijders die tijdens de Eerste Wereldoorlog en de Tweede Wereldoorlog voor ons vaderland hebben gevochten.

In het verleden zijn blijkbaar in verschillende Vlaamse gemeenten al eerder graven van oud-strijders van kerkhoven verwijderd. De gemeenten behouden vaak de graven van militairen die zijn gesneuveld. De graven van oud-strijders die de oorlog hebben overleefd, worden vaak niet bewaard. Dit discriminerende onderscheid tussen gesneuvelden en overlevenden zou moeten stoppen.

Er is onder meer sprake van de verwijdering van de graven van oud-strijders die op 12 augustus 1914 op de historische dag van Halen, ook wel de Slag der Zilveren Helmen genoemd, en die in de Tweede Wereldoorlog voor het vaderland hebben gevochten van de Glabbeekse kerkhoven. We mogen niet toelaten dat dergelijke tastbare historische zaken voor de toekomstige generaties verloren gaan. Dit is nefast voor onze geschiedenis.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van deze situatie en van andere gelijkaardige situaties? Zo ja,

kunt u eventueel maatregelen nemen om dergelijk onzorgvuldig bestuur een halt toe te roepen? Zo neen, kunt u de Vlaamse gemeenten aansporen om respect te tonen voor de gesneuvelden en voor de oud-strijders die deze oorlogen hebben overleefd?

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, ik wil me bij deze vraag om uitleg aansluiten. Ik ben ervan overtuigd dat de lokale besturen in het algemeen zeer serieus en zeer correct omgaan met alles wat met begraafplaatsen te maken heeft. Het gaat hier om een precair onderwerp dat sociaal en menselijk moet worden behandeld. Volgens mij hebben de lokale besturen hier zeker aandacht voor. Ze moeten hun verantwoordelijkheid voor de invulling en het ontwerpen van begraafplaatsen opnemen.

Ik denk dat elk lokaal bestuur met de problematiek van oud-strijders wordt geconfronteerd. Bij het herinrichten van begraafplaatsen denken de meeste lokale besturen hier hard over na. Sommigen beschikken hiervoor over werkgroepen of erfgoedcellen die moeten nagaan hoe dit best wordt aangepakt. Volgens mij besteden de lokale besturen alvast veel aandacht aan de oud-strijders die tijdens en na de oorlogen zijn gestorven.

Voor heel wat gemeenten, waaronder de mijne, vormen de graven van de gesneuvelde oud-strijders vaak een praktisch probleem. Vaak zijn er geen nabestaanden meer of zijn de nabestaanden niet in staat om de graven degelijk te onderhouden. In dat geval wordt naar een oplossing gezocht die voor iedereen aanvaardbaar is. Zo is er de mogelijkheid om in een monument te voorzien waarop alle namen van oud-strijders worden vermeld. Er zijn meerdere manieren waarmee de nagedachtenis van die mensen in ere gehouden kan worden.

Ik uit mijn bezorgdheid omdat sommige mensen er blijkbaar van uitgaan dat lokale besturen licht over dit probleem gaan, want dat is absoluut onwaar.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer de voorzitter, ik verheug me over het feit dat mevrouw Moens interesse toont voor de terechte opmerkingen in verband met de eerbied die gemeentebesturen, mandatarissen en wij allen moeten blijven hebben ten aanzien van die mensen.

Ik vind deze vraag aan de minister toch wel bevreemdend. Mevrouw De Wachter heeft gelijk. Gemeentebesturen pakken deze zaken met recht en rede, met de nodige eerbied en in samenspraak aan. Sommige gemeenten kunnen inderdaad met problemen kampen omdat de begraafplaatsen te klein worden. In sommige gemeenten is er dus plaatsgebrek. In andere gemeenten

werden de graven her en der aangebracht. In dat geval moet het gemeentebestuur mans of 'vrouws' genoeg zijn om een degelijke oplossing te bieden.

Bestendig vestigen we de aandacht van de minister erop dat we op onze gemeentelijke autonomie staan. Het zou nogal ver gaan indien de minister mij komt vertellen wat ik in de gemeente met de doden moet doen, waar en hoe ik ze moet begraven. Het is nogal wies dat dit met de nodige eerbied moet gebeuren en dat men oog moet hebben voor de geschiedenis. De minister moet mij niet komen vertellen hoe ik het kerkhof moet inrichten. Laten we alstublieft de gemeentelijke autonomie een beetje in acht nemen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, ik vond dit een beetje een vreemde vraag, met een onderton alsof de gemeenten geen respect hebben voor de geschiedenis of voor de nagedachtenis van burgers die bij uitstek blijk hebben gegeven van burgerzin.

Op de meeste plaatsen worden kerkhoven druk bezocht, precies omdat ze zo netjes en mooi onderhouden zijn, met plekken waar mensen even kunnen rusten, bezinnen of gewoon op adem komen. Vandaag hebben in veel gevallen ook tuinarchitecten nagedacht over de inrichting van de begraafplaatsen. Klachten zijn haast onbestaande.

Deze vraag gaat over graven van mensen die gevochten hebben in de wereldoorlogen. De lokale autonomie speelt ter zake inderdaad. In sommige gemeenten, waar het om enkele mensen ging, liggen ze gewoon begraven 'in de rij', en op plaatsen met meer oud-strijders werd een ereperk aangelegd. Er is ook een verschil tussen gemeenten waar mensen worden begraven die daadwerkelijk het uniform hebben gedragen en hebben gevochten in een wereldoorlog, want in sommige gemeenten kan achteraf ook de partner erbij worden begraven en in andere gemeenten kan dat niet. Dat is soms de reden waarom iemand die op het ereperk begraven had kunnen worden, gewoon in de rij wordt begraven bij de partner met wie hij jarenlang getrouwd was. Soms gaat het om andere gezinsleden die bij de ouders worden begraven. Het zijn heel kiese, delicate aangelegenheden, en ik heb de indruk dat alle gemeenten er op een respectvolle manier mee omspringen.

Op sommige plaatsen werden ook mensen van de weerstand op het ereperk begraven. Op andere plaatsen liggen ze gewoon in een graf in de rij, maar werd een plaquette aangebracht of een metalen plaatje met 'hier rust een weerstander'.

Er zijn tal van varianten, maar ik stel vast dat de gemeenten heel veel respect tonen voor alle overledenen.

Het gaat om het laatste wat men voor mensen kan doen: mensen een fatsoenlijke begrafenis bezorgen en voor een goed onderhouden begraafplaats zorgen. Het beeld ophangen dat men in Vlaanderen geen respect meer heeft voor zijn geschiedenis en dat dit onder meer blijkt uit het feit dat oud-strijders op de begraafplaatsen niet meer het respect krijgen waar ze gezien hun verdienste aanspraak op kunnen maken, is fout. Ik weet natuurlijk niet wat er specifiek in Bunsbeek is gebeurd.

Voor het ruimen van graven neemt een gemeente contact op met de nabestaanden. In sommige gevallen vindt men geen nabestaanden terug. De laatste wereldoorlog is ondertussen gelukkig al 64 jaar geleden. In de centrumgemeenten bij ons worden de graven om de zoveel jaar geruimd, en dat wordt ook goed geadmistreerd. In de deelgemeenten is men daar recent mee begonnen omdat de kwestie zo delicaat lag. Men is de kerkhoven blijven uitbreiden, maar op een zeker ogenblik heeft men ook daar grenzen bereikt en moet worden geruimd. In sommige gevallen zijn er geen nabestaanden meer te vinden en hangt de gemeente een berichtje op een graf dat eventuele nabestaanden zich moeten melden omdat het graf anders wordt geruimd. In andere gevallen vindt men nabestaanden die bereid zijn om te betalen voor een verlenging van de grafconcessie. Op nog andere plaatsen beschouwen de nabestaanden, bijvoorbeeld achterneven, de overledene niet als echte familie en hoeft het graf niet te blijven. In het geval dat de graven worden geruimd, worden in veel gevallen de namen vermeld op een plaque. Bezoekers kunnen op die manier zien dat een bepaalde persoon er ooit begraven was.

Mevrouw Moens, in toepassing van het beginsel van de lokale autonomie, waar ook de heer Vermeiren en mevrouw De Wachter uitdrukkelijk naar verwezen, komt het iedere gemeente toe om te bepalen of zij al of niet ereperken opricht voor militairen die deelgenomen hebben aan conflicten waarbij België betrokken was.

Het decreet van 16 januari 2004 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging bevat ter zake geen bepalingen. Ook in de vroegere federale wetgeving van 1971 was dat niet het geval. Artikel 27 van het decreet van 16 januari 2004 bepaalt enkel dat de bepalingen van dit decreet geen afbreuk doen aan de bepalingen betreffende de graven van militairen. Met deze graven worden graven bedoeld op militaire begraafplaatsen en dus niet de graven van militairen op gemeentelijke begraafplaatsen. De militaire begraafplaatsen vallen trouwens onder de bevoegdheid van de federale overheid, ik meen van de federale minister van Binnenlandse Zaken.

De regelgeving houdt bijgevolg in dat de gemeente zelf beslist of ze al dan niet een ereperk voor militairen op haar begraafplaatsen inricht. Dit hangt soms samen met het aantal gesneuvelde oud-strijders van een gemeente of deelgemeente. Doet de gemeente dit niet, dan begaat zij geen enkele overtreding. Doet ze dit wel, dan moet ze

wel bepalen welke categorieën van militairen er na hun overlijden mogen rusten, wat de voorwaarden zijn, de duur dat het graf wordt bewaard, of de echtgenote van de militair na haar overlijden erbij mag begraven worden, en zo meer. Bijgevolg zullen de bepalingen van gemeente tot gemeente verschillen.

Ik wens even nader in te gaan op twee aspecten hieromtrent, namelijk welke categorieën van militairen op een gemeentelijk ereperk mogen rusten en de duur ervan. Zoals ik heb gezegd, bepaalt de gemeente zelf welke categorieën van militairen er op het gemeentelijke ereperk mogen worden bijgezet. Zo kan de gemeente bepalen dat enkel militairen die tijdens een conflict gesneuveld zijn, op een dergelijk ereperk mogen worden begraven. Ze kan ook bepalen dat ook militairen die het conflict overleefd hebben er na hun overlijden mogen worden bijgeplaatst. De gemeente kan ook bepalen dat het ereperk enkel dient voor militairen die aan de Eerste Wereldoorlog of aan de Tweede Wereldoorlog hebben deelgenomen en niet voor militairen die tijdens een ander conflict, bijvoorbeeld de Korea-oorlog, hebben gediend.

De gemeente bepaalt dus zelf de duur van de bewaring van het graf. Als de termijn van bewaring van het graf is verstreken, kan de gemeente overgaan tot de verwijdering ervan. Altijdurende concessies zijn in het nieuwe decreet afgeschaft. Dat gebeurde reeds bij artikel 9 van de wet van 20 juli 1971 op de begraafplaatsen en de lijkbezorging, en het decreet van 16 januari 2004 herneemt dit in artikel 9.

De niet weggenomen graftekens worden eigendom van de gemeente na het verstrijken van de duur van het graf. U kunt de rug van een grafsteen niet meenemen en thuis in de tuin plaatsen: die wordt eigendom van de gemeente. Het college van burgemeester en schepenen regelt autonoom de bestemming van de graftekens die eigendom van de gemeente zijn, maar dient hierbij rekening te houden met het decreet van 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten, inclusief wat betreft de regeling inzake kleine onroerende erfgoedelementen. Soms zie je dat plaatsen waar vroeger een kerkhof rond de kerk lag, nu geruimd zijn. Praalgraven worden soms wel bewaard omwille van de cultuurhistorische waarde. Die worden dan verzameld vanuit het oogpunt van erfgoed op een bepaalde plaats, bijvoorbeeld bij een abdij.

Niet alle graven komen in aanmerking voor bescherming als monument. Dat impliceert immers een cultuurhistorische waarde van algemeen belang. Enkele grafmonumenten voldoen niet aan deze criteria, maar hebben wel een lokale erfgoedwaarde. De lokale overheid kan graven van oud-strijders als graven met een lokale erfgoedwaarde beschouwen. Op veel plaatsen is dat zo en wordt dat goed onderhouden. Als dit zo is, moet de lokale overheid haar verantwoordelijkheid

opnemen en een lijst opmaken met graven van lokaal historisch belang.

Deze lijst met graven van lokaal historisch belang sorteert enkele rechtsgevolgen, namelijk dat de graven 50 jaar moeten worden bewaard en onderhouden door de gemeenteverheid. Deze termijn is verlengbaar, maar niet noodzakelijk opnieuw met 50 jaar.

De voorzitter: Mevrouw Moens heeft het woord.

Mevrouw Monique Moens: Mijnheer de minister, heel wat misverstanden zullen hiermee worden opgelost.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: De lokale besturen beslissen niet van vandaag op morgen om bepaalde graven te ontgraven. Soms gaan daar jaren over.

Mijnheer de minister, u hebt ook verwezen naar de erfgoedcel. In onze gemeente hebben we een goede samenwerking met de erfgoedcel. Die mensen hebben de gewoonte om elk jaar rond Allerheiligen de graven te bekijken, na te gaan waar wel of geen bloemen worden gelegd. Dat volgen ze een aantal jaren op. Als er vijf jaar niets gebeurt met een graf, zijn er waarschijnlijk geen nabestaanden meer. Lokale besturen zijn daar dus heel wat jaren mee bezig vooraleer over te gaan tot ontgraving of verwijdering.

Minister Marino Keulen: Dat is een kiese aangelegenheid. Wie lokale verantwoordelijkheid draagt, weet dat een fout op dat vlak uitermate kwetsend kan zijn. Vaak zijn vaste mensen bezig met het onderhoud van begraafplaatsen. Als nabestaanden niet meteen te detecteren zijn, zullen de lokale besturen zich toch informeren. Ze gaan niet over één nacht ijs, dat mag ook niet. We mogen niet suggereren dat ze dat vanuit de losse pols doen, want dan doen we de lokale besturen een groot onrecht aan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de speelpleinwerking te Liedekerke

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het omstreden reglement inzake speelpleinwerking van de gemeente Liedekerke

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, er zijn van die lokale dossiers die het nationale nieuws kunnen halen, zoals bijvoorbeeld het huishoudelijk reglement van de speelpleinwerking in Liedekerke, dat in de Vlaamse rand rond Brussel ligt. Dat nieuwe reglement is goedgekeurd door de gemeenteraad van Liedekerke. Het duurde niet lang of er was heel wat heisa over.

Mijnheer de minister, uw conclusie was onverbidde-lijk: “De speelpleinwerking te Liedekerke discrimineert.” Dit is uw onverbidde-lijke conclusie, op basis waarvan u het reglement voor de speelpleinwerking in de gemeente Liedekerke hebt vernietigd. De ene krant zegt: “Minister Keulen heeft de beslissing vernietigd.” De andere zegt: “Minister Keulen heeft de beslissing opgevraagd en zal ze ongetwijfeld vernietigen.”

De beschuldiging van discriminatie is bij de lokale overheid en gemeenschap in Liedekerke bijzonder hard aangekomen. Eigenlijk gaat het om één zinnetje uit het reglement. Artikel 4, paragraaf 3 zegt dat de hoofdmonitor van de speelpleinwerking kinderen kan weigeren die geen Nederlands spreken of begrijpen. Dit is volgens u in strijd met de anti-discriminatiewetgeving.

Mijnheer de minister, in uw beleid inzake de Vlaamse rand gaat u steeds heel voorzichtig te werk. Voorbeelden hiervan zijn legio. Voor de niet-benoeming van de burgemeesters in sommige faciliteitengemeenten hebt u een heel lange procedure doorlopen met de provinciegouverneur in de hoofdrol. Steeds weer schreeuwen de Franstaligen moord en brand, over de burgemeesters, maar ook over uw beleid inzake huisvesting. U laat zich vaak assisteren door de provinciegouverneur, door tal van professoren, vooraleer een beslissing te nemen. We steunen dit beleid soms, met veel ongeduld en vaak knarsetandend.

Groot was dan ook onze verrassing dat u nu in een mum van tijd beslist om dit gemeentelijk reglement te vernietigen, in tegenspraak met wat we gewoon zijn. De gewone procedure, zoals vastgelegd in het Gemeentedecreet, om eerst de gouverneur het reglement te laten schorsen en het pas nadien te vernietigen, is hier blijkbaar niet gevolgd. We denken dat u de hete adem van de Franstaligen in uw nek hebt gevoeld. De indruk bestaat dat er met twee maten en twee gewichten is gemeten. Waarom is ons allerminst duidelijk. We kunnen ons alleszins niet inbeelden dat u bang bent van bijkomende internationale druk, na de VN-affaire over de Vlaamse Wooncode, ook al wordt uw kabinet volgens krantenartikels overspoeld met telefoontjes van buitenlandse media.

De gemeente Liedekerke heeft gereageerd en gezegd dat het in de speelpleinwerking een tweesporenbeleid volgt. Er is een aanpassing van het reglement, maar er

zijn ook projecten ter bevordering van de integratie van anderstaligen. Het reglement bepaalt dat kinderen die deelnemen aan de speelpleinwerking minstens een band moeten aantonen met Liedekerke, omdat daar in het verleden heel wat kinderen uit Brussel kwamen spelen die het Nederlands niet machtig waren. De hoofdmonitor van de speelpleinwerking kan anderstalige kinderen, die het Nederlands niet machtig zijn, weigeren. Er staat niet 'moet', er staat 'kan'. Dat is om te vermijden dat er veiligheidsproblemen ontstaan als gevolg van het niet begrijpen van richtlijnen.

Mijnheer de minister, u hebt dat in bepaalde interviews onzin genoemd. Sta me toe te betreuren dat u dergelijke uitspraken doet. Als u met kleine kinderen op stap gaat, is het belangrijk dat die kinderen voor hun eigen veiligheid instructies begrijpen. Zo gek is het schermen met dat veiligheidsargument dus niet. U noemde dat onzin. Ik zou dat toch zo niet hebben gezegd.

Er is anderzijds het tweede spoor van de vergrote communicatie en begeleiding, waarbij wordt getracht die kinderen beter te integreren in die speelpleinwerking. Zo werd het zomerscholenproject opgezet. Dat project zal lopen in de vakantiemaanden van 2008. Dat is niet evident voor een kleine gemeente als Liedekerke. Jammer genoeg is heel de reglementering van dat project alweer afgestemd op de grotere steden. Dat is eigenlijk een ander probleem, waarover ik u ondertussen een schriftelijke vraag heb gesteld.

Ik heb hier een brief bij me die we uit Halle hebben gekregen over ons zomerscholenproject. Dat is afgewezen omdat daar een aantal voorwaarden aan werden gekoppeld die eigenlijk niet afgestemd zijn op de kleinere gemeenten, en meer specifiek op de situatie in gemeenten in de Vlaamse rand. Gemeenten die het met minder geld moeten rooien en ook wat moeten woekeren met personeel om dat allemaal gedaan te krijgen, vallen ook hier weer uit de boot. Ik vind dat wat jammer. Deze gemeente doet die inspanning wel. Het is een tweesporbeleid.

De gemeente wordt nu gebruskeerd door de vernietiging van die speelpleinreglement. De monitoren hebben overigens ook een workshop gevolgd om te leren omgaan met anderstalige kinderen op het speelplein. Het is dus niet zo dat Franstaligen of anderstaligen daar zouden worden geweigerd of gediscrimineerd. Dat is toch wat in tegenspraak met wat u in de pers hebt gezegd.

Mijnheer de minister, welke beslissing hebt u nu precies genomen? Hoe is die tot stand gekomen? Was er een klacht ingediend? Ik had ergens gelezen dat een oudstrijder een klacht had ingediend. *(Opmerkingen)*

Of neen, dat waren de dienstweigeraars. Dat is een ander dossier.

Klopt het dat de gewone procedure hier niet is gevolgd? Gewoonlijk schorst eerst de gouverneur, en pas nadien vernietigt de minister het reglement. Waarom hebt u daar niet op gewacht? Hebt u vooraf advies ingewonnen van de gouverneur? Hebt u ter zake met de gemeente zelf contact gehad, met juristen? Waarop baseert u zich, en wat is het alternatief als gemeenten de veiligheid en de goede werking op hun speelpleinen willen garanderen?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de voorzitter, ik ga niet alles herhalen wat de heer Demesmaecker heeft gezegd. Ik ben het alleen niet met hem eens dat dit vrij snel tot een escalatie zou zijn gekomen. Dat is het nu net. Het reglement is op 28 februari unaniem goedgekeurd door de gemeenteraad, op voorstel van de meerderheid. De voorzitter van de gemeenteraad in Liedekerke is staatssecretaris Schouppe. Dat wil niets zeggen, mijnheer Vermeiren, maar ik geef het maar even mee.

Het is echter eigenlijk door een bericht op Radio 2 en de vermelding door Belga dat de bal aan het rollen is gedaan en dat iedereen zich daarop heeft gestort, een beetje als leeuwen op een prooi. De heer Demesmaecker heeft het al gezegd: de bedoeling van dit reglement was niet meer te hoeven meemaken wat in de zomer is gebeurd. Toen werden daar anderstaligen uit Brussel in feite min of meer gedropt. Dat geeft sowieso een probleem voor de werking van het speelplein in het algemeen en eventueel qua veiligheid in het bijzonder. Het reglement stelt trouwens ook dat deelnemers kinderen kunnen zijn die in Liedekerke wonen of kinderen uit andere gemeenten waarvan een duidelijke familieband in rechtstreekse lijn met een inwoner van de gemeente kan worden aangetoond. Die zijn welkom bij de speelpleinwerking.

Dat is de algemene regel. Kunnen door de hoofdmonitor worden geweigerd: kinderen die ziek zijn, kinderen die onhandelbaar zijn, kinderen die niet zindelijk zijn, kinderen die niet voldoende hygiënisch verzorgd zijn, mindervalide kinderen die een individuele begeleiding nodig hebben en – ten laatste – kinderen die geen Nederlands spreken of begrijpen. Dat is eigenlijk het hele reglement.

Wetend wat de achtergrond daarvan is, had u misschien toch iets terughoudender kunnen optreden. De leeuwen zijn immers losgelaten. De commentaren die we daarover hebben gehoord en hebben mogen lezen, tarten alle verbeelding. De commentator van Het Laatste Nieuws heeft er zelfs zijn hoofdartikel aan gewijd, niet gehinderd door enige kennis van zaken of achtergrondkennis. "Amuseren alleen in het Vlaams", schreef Luc Van der Kelen in Het Laatste Nieuws. Ook

Walter Pauli deed zijn duit in het zakje, in De Morgen van 26 maart. Al evenmin gehinderd door enige kennis van zaken of zich afvragend wat de reden daarvan was, los van de vraag of het nu wettelijk is of niet, schreef de heer Pauli in De Morgen: “Als het Vlaams-Brabant betreft, staat er geen maat meer op de Vlaamse identiteit. Bouwkavels: afgesloten voor anderstaligen.” Wat een leugen is. “Sociale huurwoningen: afgesloten.” Wat een leugen is. Enfin, men liegt maar in die krant. “Nu speelpleinen: dat of dat ukje moeten we kunnen weren. En dan verongelijkt doen als de Verenigde Naties ongerust zijn over onze intolerantie.” Hij eindigt zijn artikel als volgt: “Geen probleem met taalwetten die Vlaanderen willen emanciperen, maar wanneer diezelfde regelgeving dient om dit land bekrompen te maken, schaf die taalwetten dan snel af.”

Dan is er de onvermijdelijke Hugo Camps, een dag later, in diezelfde De Morgen. Hij mag dat schrijven, hoor, ik ben voor de vrije meningsuiting. Ik wil echter de context schetsen waarin de minister is opgetreden. Camps schrijft: “Waarom geen prikkeldraad rond speelpleinen in Liedekerke? Etnische zuiverheid moet je doortastend aanpakken. De beelden uit de Balkan zijn daar heel duidelijk over. Wat zou de burgemeester denken van een klein gaskamertje met het kinderlijk gelaat van een schommel. Hypocrisie doet geen pijn aan overlevenden.” Verderop schrijft hij: “Eerst was er Michel Doomst, nu is er Luc Wynant.” Dat is de burgemeester van Liedekerke. “In de brede rand rond Brussel hebben christendemocraten de maskers laten vallen. Eigenlijk zijn ze zo ranzig als Dewinter, zo vals-nichterig als De Wever, zo lomp als die hele flamingantische klik bij elkaar. Maar zij hebben ook het Heilig Vormsel en dat scheelt toch in breeddenkendheid, want de Heer slalomde van wang naar wang, niet-waar?” Mijnheer de minister, hij mag dat schrijven, maar van boersheid gesproken: de lompheid druipt van dit artikel af. Ik herhaal het: niet gehinderd door enige kennis van zaken. De auteurs zijn niet eens nagegaan wat de achtergrond van een en ander is.

Het is in die context dat u blijkbaar ook heel snel – en daar treed ik de heer Demesmaeker bij – bent opgetreden. U hebt gezegd, en u hebt dat daarnet nog herhaald in deze commissie, dat u dat op de website kon lezen en dan maar meteen hebt gereageerd en gezegd wat kan en niet kan. Ik vraag me dan af waarom u de procedure niet hebt gevolgd. Wat me ook stoorde aan uw commentaren was dat u stelde dat dit niet kon en inging tegen uw persoonlijke overtuiging, terwijl u pas nadien misschien wist wat de oorzaak was van dat reglement en tot het besluit was gekomen dat dit niet precies de wettelijke remedie was om de kwaal te verhelpen. U zat echter mee in de sliptestream van de Campsen, de Van der Kelens en de Pauli's van deze wereld. U hebt zelfs letterlijk op de regionale televisie gezegd dat het argument van de veiligheid “quatsch en zever” is. Ik neem u dat kwalijk. Als u taalkennis en veiligheid niet in verband kunt brengen,

dan moet u dat maar eens gaan uitleggen in Vollezele, Galmaarden en Herne, waar door een gebrek aan taalkennis van de MUG-dienst uit Tubeke doden zijn gevallen. Ik neem aan dat u dat niet zult afdoen als “quatsch en zever”.

U had misschien eerst eens contact moeten opnemen met dat gemeentebestuur en vragen wat daar aan de hand was, en hoe daar eventueel een oplossing aan kon worden gegeven. U hebt echter out of the blue gearchargeerd in de sliptestream van de Campsen en de Pauli's van deze tijd. Dat is niet in goede aarde gevallen bij het gemeentebestuur van Liedekerke, dat bedoelingen toegedicht werd die er niet waren: laten we dat duidelijk stellen. Het is al evenmin in goede aarde gevallen bij de monitoren zelf, die in de lokale krant dan toch een wederwoord hebben gekregen. Ook zij hebben de internationale en nationale pers over zich heen gekregen.

De hoofdmonitor, die zeker geen lid van het Vlaams Belang is, heeft het volgende verklaard: “Vorig jaar stopte hier een bus uit Brussel die hier zeker twintig Franstalige kinderen dropte. Wij hebben geen enkel probleem met die kinderen, maar het kan niet de bedoeling zijn dat de gemeentelijke speelpleinwerking jongeren van twintig kilometer verder aantrekt. De Franstalige kinderen zonderen zich dan af en vormen een apart groepje. Als twintig van die jongeren geen woord Nederlands begrijpen, heb je een echt veiligheidsprobleem als je daarmee gaat zwemmen.” Hij spreekt hier allicht uit ervaring. Hij voegt hier trouwens nog iets aan toe: “Wie dat niet wil inzien, is van kwade wil of kent geen jota van de taal- en integratieproblematiek in onze regio. In dat geval mag minister Keulen zijn verantwoordelijkheid nemen.”

Vorige zomer is ginds een probleem gerezen. De speelpleinwerking kon de toestroom van anderstalige kinderen niet aan. Of die kinderen uit het Brusselse of van elders afkomstig waren, speelt hierbij in feite geen rol. Het gemeentebestuur wil een filter inbouwen. Wat het veiligheidsaspect betreft, wil ik erop wijzen dat in het verleden al monitoren aansprakelijk zijn gesteld. Vorige zomer zijn in Liedekerke een aantal kinderen verloren gelopen. Ze waren zelfs niet in staat contact met hun ouders te leggen. Dit is de context waarin dit reglement tot stand is gekomen. Het is mogelijk dat het reglement niet helemaal volgens de letter van de wet is opgesteld.

Volgens mij had de minister zich beter eerst bij het gemeentebestuur geïnformeerd. Hij heeft zich door de meute laten opjagen. Hij heeft verklaard dat het om quatsch en dikke zever gaat. Hij heeft aangekondigd dat hij de beslissing van het gemeentebestuur wil schorsen of vernietigen. De heer Demesmaeker heeft er daarnet al op gewezen dat de monitoren reeds een cursus ‘omgaan met anderstaligen’ hebben gevolgd. Het gaat er niet om wat de Pauli's of de Campsen van deze

wereld schrijven. Ik vind het spijtig dat de minister hen heeft gevolgd.

Bovendien stel ik me vragen bij de praktische toepassing van de taalwetgeving. Ik kan best begrijpen dat de anti-discriminatiewetgeving niet toelaat de taal als criterium te hanteren. We zitten echter ook met de taalwetgeving. Mogen de monitoren een andere taal dan het Nederlands gebruiken? Neen, want het gaat hier om een gemeentelijke speelpleinwerking. In het licht van de samengevoegde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is een gemeente een plaatselijke openbare dienst. De taalwetgeving is op dit vlak zeer duidelijk. De monitoren vallen onder deze regel. Als, bijvoorbeeld, twintig van de honderd kinderen anderstalig zijn, moet iemand me wel eens uitleggen hoe het in de praktijk moet. De wet moet worden gerespecteerd en die kinderen moeten worden opgevangen. Er zijn in het verleden al anderstalige kinderen naar de speelpleinwerking van Liedekerke gegaan. De monitoren zijn erin geslaagd die kinderen te integreren. Het gemeentebestuur wil gewoon een herhaling van de gebeurtenissen van vorige zomer voorkomen.

Het verwondert me dat de minister niet op een reactie van de eerste toezichthoudende overheid heeft gewacht. De gouverneur heeft dit reglement nog niet kunnen bekijken. Het reglement is op 28 februari 2008 goedgekeurd. Vervolgens hebben mensen twintig dagen om dit onder de aandacht van de gouverneur te brengen. De gouverneur heeft op zijn beurt dan weer dertig dagen om na te gaan of dit initiatief al dan niet wettelijk is. De minister heeft, gealarmeerd door een aantal berichten, echter onmiddellijk ingegrepen. Blijkbaar wil de minister ingrijpen indien hij ergens weet van heeft en niet ingrijpen indien hij nergens weet van heeft.

Mijnheer de minister, op welke manier bent u op de hoogte gebracht? Waarom hebt u niet gewacht tot de eerste toezichthoudende overheid, met name de gouverneur, het dossier heeft bekeken en eventueel beoordeeld? Waarom hebt u deze zaak niet eerst met het gemeentebestuur besproken?

Bent u het ermee eens dat een gemeentelijke speelpleinwerking in het kader van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken een plaatselijke openbare dienst is en dat de monitoren bijgevolg enkel het Nederlands mogen gebruiken? Hoe moeten de bepalingen van de taalwetgeving correct worden toegepast indien zich grote aantallen anderstaligen aanbieden? Hebt u het gemeentebestuur van Liedekerke andere oplossingen voor de louter praktische problemen van de gemeentelijke speelpleinwerking gesuggereerd?

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, ik wil in de eerste plaats opmerken dat ik zelf ook in een

kleine, landelijke gemeente in de Vlaamse rand woon. We proberen elke dag de integratie van de anderstaligen in onze gemeente te bevorderen.

Ik ben tevens schepen van Jeugd en Gelijke Kansen in mijn gemeente. Ik ben enorm verbaasd door alles wat over het dossier van de speelpleinwerking in Liedekerke is geschreven. Ik verklaar me nader. Voor mij is er een duidelijk verschil met de taalvereiste in de Vlaamse Wooncode, die de mensen die zich in een sociale woning willen vestigen, vraagt de nodige wil aan de dag te leggen om Nederlands te leren. Het gaat hier om het toelaten van kinderen tot een speelpleinwerking. In Liedekerke vraagt men in dit verband om een zekere band met de gemeente, wat inhoudt dat familieleden van de kinderen in de gemeente moeten wonen.

Daarnaast speelt ook een subjectief gegeven een rol. Blijkbaar mag een monitor beslissen een kind al dan niet tot de speelpleinwerking toe te laten. De heer Van Hauthem heeft daarnet verklaard dat hij niet weet hoe we dit probleem kunnen oplossen. Volgens mij zijn er wel degelijk alternatieven die aan de behoeften van de betrokkenen tegemoetkomen.

Indien we voor sociale integratie kiezen, kunnen we best bij de allerkleinsten beginnen. Dat betekent dat we ervoor moeten zorgen dat die kinderen op alle door de lokale besturen georganiseerde activiteiten terecht kunnen. We moeten duidelijk aangeven dat we aan die behoefte tegemoet willen komen.

Wat het zogenaamde veiligheidsaspect betreft, vind ik het vooral belangrijk dat de lokale besturen hun verantwoordelijkheid nemen. In mijn ogen gaat het hier enkel zogenaamd om een probleem. Het gaat hier om bepaalde doelgroepen. Ik denk hierbij niet enkel aan de situatie in Liedekerke.

In onze gemeente hebben wij een goed draaiende speelpleinwerking voor kinderen met een handicap. Wij nemen op dat vlak onze verantwoordelijkheid. Dat zorgt soms voor problemen. Wij beschikken over een monitor per kind. Dat is een verhouding van een op een. Indien een lokaal bestuur kinderen in de speelpleinwerking of in een andere gemeentelijke activiteit voor de vrijetijdsbesteding wil integreren, moet het investeren. Zo bestaat in mijn gemeente een sportweek, waarbij ieder jaar anderstalige kinderen uit het Brusselse in de groep worden geïntegreerd. Tijdens die week wordt enkel Nederlands gesproken. We voorzien echter in meer monitoren voor elke groep kinderen. We weten immers dat een bezoek aan het zwembad meer aandacht vereist. Indien een lokaal bestuur de kwaliteit wil garanderen, moet het zijn verantwoordelijkheid nemen.

Hetzelfde geldt voor de opleiding en de kwaliteit van de monitoren. Het is belangrijk dat alle monitoren een

degelijke, kwaliteitsvolle opleiding kunnen volgen. De mogelijkheden bestaan. Ze kunnen brevetten krijgen. Een lokaal bestuur kan sollicitaties voor monitoren organiseren en meedelen dat monitoren die een bepaalde opleiding hebben gevolgd en over een dergelijk brevet beschikken zeker voorrang krijgen om aan de speelpleinwerking deel te nemen. Dit is een bijkomende stimulans voor de monitoren om die opleiding te volgen. De zekerheid in verband met de kwaliteit van de opleiding vormt voor de lokale besturen zeker en vast een groot voordeel.

Mijnheer de minister, we hebben het hier al over de eventuele vernietiging van het reglement gehad. Indien u het reglement hebt vernietigd, wat hebt u dan specifiek vernietigd? Gaat het om het hele reglement of om een bepaald onderdeel ervan? Hebt u de gemeente oplossingen aangeboden, zoals de kwaliteit van de monitoren of een groter aantal monitoren?

Waarom hebt u zo snel een beslissing genomen? Als schepen van Jeugd weet ik maar al te goed dat allerlei termijnen een rol spelen. De speelpleinwerkingen vatten ten laatste begin juli aan. Soms beginnen de gemeenten er vroeger aan. Dit varieert van lokaal bestuur tot lokaal bestuur. De lokale besturen moeten zeer snel over een reglement beschikken dat ze alle ouders en geïnteresseerden kunnen voorleggen. Die mensen moeten immers de nodige informatie over de speelpleinwerking ontvangen.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mijnheer de minister, collega's, ik sluit me volledig aan bij wat mevrouw De Wachter zei. Ik wil er ook op wijzen dat er heel veel knowhow is op de markt, maar dat de gemeentebesturen dat misschien niet zo goed weten of er geen link mee hebben. Die knowhow bevindt zich bij de instituten die taalvakantiekampen organiseren. Vaak worden die immers op het nulniveau georganiseerd, maar vanaf de eerste dag en het eerste uur wordt er in de doeltaal gesproken. Er bestaat heel veel didactiek en pedagogiek over. We zouden beide instanties, gemeentebesturen en taalvakantiekampen, met elkaar in verband moeten brengen om bevruchtend te werken en de knowhow en praktische principes te delen zodat we kinderen vanaf het eerste moment op een veilige manier met de doeltaal, het Nederlands, in contact kunnen brengen.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer de voorzitter, ik zal heel aandachtig naar de visie van de minister luisteren, maar ik wil toch het volgende stellen. Wij benaderen dit te veel vanuit een exclusief communautair aspect. Ik wil me niet mengen in de beslissingen van een gemeentebestuur. Ik pleit hier regelmatig voor gemeentelijke autonomie, en dat is nu niet anders.

Ik geloof wel dat er een jaar geleden een probleem geweest is. Ik geloof die mensen. Ik heb echter de indruk dat bij het opstellen van het reglement geprobeerd werd een reëel en algemeen organisatieprobleem op te vangen door het vermelden van individuele gevallen of individuele reglementeringen. Ik verklaar me nader. Ik kan me heel goed voorstellen dat na de incidenten van vorig jaar met de autobus, werd beslist dat ze niet voor herhaling vatbaar zijn en dat daartoe een soort wapen nodig was.

Het gaat niet alleen om de problematiek van het Nederlands. Na alles wat ik heb gehoord, begin ik een beetje te huiveren. Er worden bepaalde mensen uitgesloten. Ik zie een klein Braziliaantje, een klein Marokkaantje, een klein Amerikaantje en een klein Waaltje, en op een bepaald moment wordt beslist om die kinderen uit te sluiten. Ik zie het kind staan dat wordt uitgesloten. Daar heb ik last mee. Voor de rest ken ik het dossier onvoldoende om me er verder over uit te spreken. Ik zal heel aandachtig naar het antwoord van de minister luisteren.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Dames en heren, deze kwestie heeft al veel inkt doen vloeien. Ik sta achter de filosofie van de lokale autonomie en ik heb er heel veel respect voor, laat dat duidelijk zijn. We kunnen het natuurlijk ook omkeren. Liedekerke had zelf ook contact kunnen opnemen met de administratie voor binnenlands bestuur of met de VVSG of met de Vlaamse Dienst Speelpleinwerk. Tal van instanties houden zich met deze problematiek bezig en kunnen ter zake een degelijk en deugdelijk advies geven.

We kunnen inderdaad niet verwachten en verlangen dat Liedekerke een speelpleinwerking organiseert voor heel Brussel en heel Vlaanderen. Dat begrijpt iedereen, en daarom kan men perfect in de reglementen schrijven dat men zich richt op de kinderen uit de eigen gemeente of de kinderen die een band hebben met de gemeente via de school of het verenigingsleven. Dat is perfect mogelijk. Inschrijven dat kinderen die geen Nederlands spreken of begrijpen, geweigerd kunnen worden, dat kan niet.

Ik verduidelijk eerst de procedure waarover ten gevolge van de mediaberichtgeving blijkbaar onduidelijkheid bestaat. Laat het trouwens duidelijk zijn, mijnheer Van Hauthem, dat ik me in deze niet laat leiden door mensen zoals Camps en Pauli die commentaren schreven bij mijn optreden. Voor die mensen staat iemand de ene keer aan de goede kant, maar is hij de volgende keer het lijdend voorwerp. Wie hun stukken als richtsnoer neemt, zal meer ontgoochelingen dan vreugdemomenten meemaken. Ik laat me niet opjagen en werd zeker niet gestuurd in mijn inhoudelijke reactie.

Via informele weg vernam ik dat de gemeente Liedekerke een gemeentelijk reglement zou hebben uitgevaardigd waarin bepaald wordt dat de toegang tot gemeentelijke speelpleinen zou worden geweigerd aan kinderen die het Nederlands niet kennen. Ik heb onmiddellijk gereageerd dat dit wettelijk niet kan. Kinderen de toegang tot gemeentelijke speelpleinen weigeren, louter en alleen op basis van taalkennis, is in strijd met de wetgeving inzake discriminatie van personen. Ik blijf trouwens bij dit standpunt.

Ik wil echter onmiddellijk verduidelijken dat ik, in tegenstelling tot berichten in de pers, nog niet ben overgegaan tot het vernietigen van het besluit van de gemeenteraad. Ik heb dat ook nooit beweerd. Ik heb gezegd dat we het reglement hebben opgevraagd en daarna zullen overgaan tot de vernietiging. Vandaag werd het reglement formeel aan ons doorgemailed en ook opgestuurd. De bepaling waarin staat dat kinderen geen Nederlands spreken of begrijpen, is zeker en vast fout, maar we zullen de tekst grondig bestuderen en nagaan of er nog andere bepalingen zijn die niet kunnen.

Ik heb mijn kabinet dus onmiddellijk de opdracht gegeven om het besluit formeel op te vragen, zoals geregeld in het Gemeentedecreet. Waarom heb ik zelf gereageerd? Het toezicht is in handen van mezelf en van de gouverneur. Ik heb vooral gereageerd omwille van de termijnen en de tijdigheid. De termijn om een dossier op te vragen is beperkt tot dertig dagen, ingaande op de derde dag na het versturen van de beslissingen naar de gouverneur. Had de gemeente Liedekerke haar lijst met beslissingen op 21 of op 22 februari opgestuurd, dan was er maar tijd tot 25 maart om ze op te vragen. Ik heb de gouverneur gebeld, en zijn diensten konden ze niet meer opvragen op 25 maart, want het was al na 16u30. Daarom hebben wij het zelf gedaan.

In het kader van het bestuurlijk toezicht beschik ik krachtens het Gemeentedecreet dus slechts over een termijn van dertig dagen om een gemeenteraadsbesluit bij de lokale overheid op te vragen, te rekenen vanaf de derde dag na de datum waarop de gemeente een lijst naar de provinciegouverneur verstuurt waarop het opgevraagde besluit vermeld is. Dit wordt bepaald door artikel 255 van het Gemeentedecreet. Daar ik op dat ogenblik geen weet had van de datum waarop voornoemde lijst aan de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant werd verstuurd, heb ik geen risico willen nemen en heb ik het besluit onmiddellijk laten opvragen.

Die opvraging stuit de termijn, zodat ruimte ontstaat voor een verder onderzoek en eventuele toezichtmaatregelen. Ik zal pas een beslissing nemen na onderzoek van het gemeenteraadsbesluit. Wel kan ik nu reeds stellen – en dat heb ik ook al publiek verklaard – dat ik tot een vernietiging overga als er in het raadsbesluit een bepaling is opgenomen die op het vlak van de toegang tot de

speelpleinen een discriminatie inhoudt op basis van taalkennis. Taalkennis kan immers geen criterium zijn om de toegang tot een dienst te verbieden. Ik heb vanzelfsprekend begrip voor het argument van de veiligheid, maar die moet op een andere manier worden verzekerd. Moeten we immers op basis van dezelfde argumentatie aan Nederlandsonkundige personen de toegang tot gemeentelijke zwembaden met Nederlandstalige redders en toezichters, ontzeggen? Of zelfs het zwemmen in zee in bewaakte strandzones aan de Vlaamse kust?

Anderzijds is het wel duidelijk dat het taalgebruik in de gemeentelijke speelpleinwerking wel degelijk het Nederlands is. Georganiseerde gemeentelijke speelpleinwerking is een plaatselijke dienst die overeenkomstig artikel 10 van de bestuurstaalwetgeving het Nederlands moet gebruiken.

Tot slot kunnen de gemeenten, zoals ik eveneens reeds heb verklaard, de speelpleinen organiseren louter ten behoeve van kinderen van de eigen gemeente of van kinderen die er een band mee hebben. Dat is ook het geval voor bijvoorbeeld een gemeentelijk sinterklaasfeest. Kinderen kunnen echter niet worden uitgesloten op basis van taal. We kunnen ook niet verwachten van de gemeente Lanaken dat ze een sinterklaasfeest organiseert voor iedereen in Wallonië, Vlaanderen of Brussel. Wel kan een activiteit materieel organiseerbaar gehouden worden door een band met de gemeente te vragen via de verenigingen of de ingeschrevenen van scholen. Zij kunnen ook voorrang geven aan die kinderen, als een te groot aantal inschrijvingen van buiten de gemeente zou leiden tot problemen op het vlak van veiligheid.

Veiligheid bekom je onder meer door te werken met goed opgeleide en gespecialiseerde mensen en met veilige materialen en toestellen. Ik ben er zeker van dat dat ook in Liedekerke het geval zal zijn. Dat is echter ook een aspect van de veiligheid. Mevrouw De Wachter wees daarop. Op een bepaald ogenblik moet dan de capaciteit qua speelpleinwerkers wat worden opgedreven, omdat kinderen van een bepaalde leeftijd nu eenmaal meer toezicht nodig hebben. Dat zal in Liedekerke echter geen probleem zijn.

De taalwetgeving kan echter geen toegangscriterium zijn. Die wetgeving moet immers verplicht worden toegepast in de gemeentelijke dienstverlening, ongeacht het aantal personen. Opnieuw: ik pas de wetgeving correct toe. Mijnheer Demesmaeker, bij de bespreking van de begrotingswijziging hebben we het even gehad over de niet-benoeming van de burgemeesters. Als men opnieuw met dezelfde kandidaten komt aanzetten, worden die niet benoemd. Dat is mijn duidelijk standpunt geweest, ook tegenover de Franstalige media vandaag. Ik zie geen reden waarom ik mijn

standpunt van 14 november van vorig jaar, toen ik die beslissing heb genomen, zou wijzigen.

De Vlaamse Wooncode verdedig ik door dik en dun. Ik probeer echter ook te voorkomen dat die Wooncode te pas en vaak te onpas wordt gebruikt, waarachter mensen zich proberen te verschuilen. Dat is ballast. We moeten dat nu uitleggen aan de Verenigde Naties. Dat is geen probleem wat de Vlaamse Wooncode betreft. De filosofie erachter is immers duidelijk een van insluiting. Hier wordt echter taal gebruikt om uit te sluiten, en dat gaat dus niet.

Wat de niet-benoeming van de burgemeesters betreft, heb ik inderdaad een juridisch dossier. Het is ook zeer opvallend dat die afgewezen kandidaten niet naar de Raad van State zijn gegaan. Als de Raad van Europa een delegatie stuurt, is die welkom, en zullen we tekst en uitleg geven. We moeten er echter wel voor zorgen dat we bij alles wat we doen steeds een juridische basis hebben. We moeten vermijden dingen met elkaar te vermengen, die dan eigenlijk ballast vormen voor die elementen die wel correct zijn en juridisch deugen.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, u zegt dit via informele weg te hebben vernomen. Wat betekent dat dan precies?

Als ik het goed begrijp, is het alleen dat taalcriterium opgesomd in artikel 3, paragraaf 2, dat u stoort. Dat kan niet. Kinderen kunnen niet worden geweigerd op basis van taal. Er staat ook te lezen dat kinderen die onhandelbaar zijn, kunnen worden geweigerd. Wat betekent dat 'onhandelbaar zijn' dan? Gaat het bijvoorbeeld ook over kinderen met ADHD? Mindervalide kinderen zonder individuele begeleiding kunnen worden geweigerd. Dat is dus geen discriminatie volgens u? Op basis van de wet niet.

Minister Marino Keulen: Dit is zeer delicaat, maar wie vertrouwd is met speelpleinwerking, weet dat als het gaat over kinderen die de veiligheid van andere kinderen in het gedrang brengen of systematisch de boel op stellen zetten, men aan die ouders kan zeggen dat die kinderen niet meer hoeven te komen. Dat gebeurt natuurlijk nadat die kinderen op een bepaald ogenblik tot de orde werden geroepen. Als ze ondanks vermaningen en tweede, derde of vierde kansen echter de boel op stellen blijven zetten, dan kan dat. Als ze de veiligheid van andere kindjes in het gedrang brengen, voortdurend zitten te vechten of conflicten uitlokken, dan kan dat. Het taalcriterium kan echter niet worden gebruikt.

Ik zeg dat niet zomaar, op basis van mijn buikgevoel, ik zeg dat op basis van de rechtsstaat. Vlaanderen telt honderden speelpleinwerkingen. Kinderen hebben al eens

een moeilijk moment. Dat weet iedereen. We moeten ook iets kunnen verdragen. De mensen die bezig zijn met die speelpleinwerking, doen dat voortreffelijk en zijn zeer gemotiveerd. Ongetwijfeld is dat ook zo in Liedekerke. Als kinderen op een bepaald ogenblik een risico vormen voor andere kinderen of het plezier van andere kinderen systematisch bederven, dan heeft men het recht om te oordelen dat ze niet meer hoeven te komen. Met alle respect, men kan echter niet op voorhand kinderen weigeren die geen Nederlands kennen of begrijpen.

De heer Mark Demesmaeker: Ik blijf erbij: ik vrees dat u een beetje voorbijgaat aan de context waarin de gemeente dit voorstel van reglement heeft opgesteld. U zegt dat de gemeente kinderen uitsluit. Daar ben ik het niet mee eens. Ik denk niet dat het de bedoeling was kinderen uit te sluiten. Integendeel, de gemeente levert heel wat inspanningen om te werken aan de integratie van die kinderen, door de monitoren op te leiden, door nog deze zomer die zomerscholen te organiseren.

Er zijn problemen met de veiligheid geweest toen men werd geconfronteerd met een te grote groep anderstalige kinderen. Daar gaat u wat aan voorbij. Het kan zijn dat u volkomen gelijk hebt, volgens de letter van de wet. Ik vind het echter jammer dat de gemeente Liedekerke en de speelpleinwerking wat zijn gestigmatiseerd.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijn punt was het punt waarmee de heer Demesmaeker is geëindigd. Men heeft het gemeentebestuur voorgesteld als een bende bekrompen net-niet-racisten, terwijl het inderdaad de bedoeling was de mogelijkheid te bieden een aantal zaken waarmee men was geconfronteerd, beheersbaar te houden. Dat gebeurde niet vanuit een uitsluitingsstrategie.

Mijnheer de minister, u zegt dit via informele weg te hebben vernomen. Is dat de wijze waarop een minister toezicht moet houden op de lokale besturen? Was dat niet in de pers verschenen, dan had u dat niet vernomen en waren de termijnen verstreken. Dat is mijn conclusie, want de provincie heeft dat blijkbaar niet opgevraagd. Nu gaat het over dit reglement. Morgen kan het over een ander reglement gaan. Het was dus door een samenloop van omstandigheden dat u hiervan op de hoogte was en nog net binnen de termijnen kon ageren om die grove onrechtvaardigheid recht te zetten.

Als u zegt dat het gebruiken van het taalcriterium ingaat tegen de Antidiscriminatiewet, denk ik dat u gelijk hebt. Dan moeten we echter die wetgeving zelf eens in vraag stellen. U volgt de logica van die wet, die altijd zegt dat er niet mag worden uitgesloten. De staat kan dat echter.

Maar goed, misschien is dat ook geen wettelijke basis. U vindt het echter perfect logisch dat er wel een band met de gemeente moet zijn. Mocht ik van slechte wil zijn, dan zou ik stellen dat de gemeente kinderen mag uitsluiten op basis van hun woonplaats. Dat is wettelijk gezien immers niet verboden. U verdedigt dat dan ook nog! U begrijpt wat ik bedoel. U moet niet zeggen dat Liedekerke heeft willen uitsluiten. U kunt misschien zeggen dat wat Liedekerke heeft willen doen, onwettig is volgens de Antidiscriminatiewet. Die wet stelt niet dat er mag worden gediscrimineerd op basis van de woonplaats. Als ik perfide redeneer, mag ik stellen dat Liedekerke wel mag uitsluiten op basis van de woonplaats.

U zult nu tegenwerpen dat het hier niet gaat over uitsluiten: het is logisch dat elke gemeente probeert om een speelpleinwerking te organiseren die in eerste instantie niet bestemd is voor heel Vlaanderen, heel Brussel en heel de wereld. Als ik echter van slechte wil wil zijn, dan gebruik ik ook daar de term 'uitsluiten'. Dan zeg ik dat u toelaat dat Liedekerke uitsluit op basis van woonplaats. Dat geeft aan dat die Antidiscriminatiewet in feite dwaas in elkaar zit.

Nogmaals, wat me vooral heeft gestoord, is dat Liedekerke is gestigmatiseerd. De gemeente heeft misschien niet de juiste instrumenten gebruikt voor een nobel doel. Uit de verklaringen van die monitoren blijkt dat het hier niet gaat over abjecte racisten. Ze willen alleen de boel beheersbaar houden.

Mevrouw De Wachter, als de gemeente meer geld wil vrijmaken voor specifieke doelgroepen, dan neem ik mijn petje af voor die gemeente. Andere gemeenten hebben die middelen misschien niet. Daar ga ik me niet over uitspreken. U hebt het gehad over één monitor per kind. Als er honderd kinderen gaan zwemmen, dan gaan we toch geen honderd monitoren meesturen? Ik maak er een beetje een karikatuur van, maar het feit dat Liedekerke ervoor tracht te zorgen dat de zaken nog beheersbaar zijn, ook qua taal, is opnieuw helemaal in een verkeerd daglicht komen te staan.

Mijnheer de minister, u hebt niet geantwoord op mijn vraag hoe de bepalingen van de taalwetgeving concreet worden toegepast als zich grote aantallen anderstaligen aandienen.

In Liedekerke sprak men vroeger een mondje Frans tegen anderstaligen en probeerde men hen mee te betrekken in de groep. Dat is formeel tegen de taalwetgeving. Mijnheer de minister, als u zegt dat de taalwetgeving van toepassing is, wat moet er dan gebeuren als er een vijfde anderstaligen op de speelpleinwerking komt? Moet de lokale overheid dat maar oplossen of moeten ze allemaal een eigen tolk meebrengen? Dat zijn praktische aangelegenheden waarvoor Liedekerke gepoogd heeft een oplossing te vinden, misschien niet altijd via de

juiste weg. Het blijft frustrerend dat iedereen daarop is gesprongen om Liedekerke af te schilderen als een bekrompen, achterlijke, boerse gemeente die een link in de evolutie heeft gemist. U hebt er met uw manier van optreden ook een bepaalde rol in gespeeld. Dat betreurt ik.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: De heer Van Hauthem geeft de minister gelijk als hij zegt dat hij begrijpt dat Liedekerke niet altijd op gepaste wijze heeft gereageerd.

Zijn interpretatie van de woorden van de minister is heel vreemd. Als hij zegt dat men iets kan organiseren in functie van de eigen bevolking, dan is dat geen uitsluiting. In Zaventem gaan we bijvoorbeeld elk jaar op reis met de gepensioneerden. Denkt u dat ik de centen zal vinden om heel Brabant of Vlaanderen mee uit te nodigen, mijnheer Van Hauthem? Het enige verschil is dat men iets organiseert voor de eigen bevolking. Mijnheer Van Hauthem, ik vermoed dat uw interpretatie gericht is op een bepaald doel, het de minister lastig maken. Ik vermoed dat Liedekerke dit niet heeft gewild, dat het een oplossing heeft willen bieden voor de problemen ter plaatse.

Mijnheer Van Hauthem, wijs niet naar de minister als Liedekerke met de beste bedoelingen een reglement maakt om de problemen die vorig jaar voorkwamen, op te lossen. De berichtgeving daarover moet u niet in de mond van de minister leggen. Ik zit hier niet als advocaat van de duivel. Ik zeg enkel wat ik denk.

Mijnheer Demesmaeker, binnenkort komt er een zwembad in uw stad. Zult u kinderen die geen Nederlands spreken, verbieden om te zwemmen in Halle? Zult u op de sportvelden een taalvereiste invoeren? Neen. Liedekerke had beter moeten nadenken bij het opstellen van dit reglement. Ik ben de allerlaatste om te zeggen dat ik me nooit kan vergissen. Ook de heer Van Hauthem is tot de conclusie gekomen dat er in functie van de wet een vergissing is gebeurd, die beter moest worden doordacht.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer Van Hauthem, niemand heeft een blaam gegeven aan de monitoren die daar al jaren werken. Die gemeente heeft geprobeerd een oplossing te bieden aan een noodkreet. Het was natuurlijk niet de correcte oplossing. Daarom heb ik de minister gevraagd of er andere oplossingen aangeboden zijn.

Op dit moment is het reglement nog niet vernietigd en zal worden bekeken welke gedeelten correct en van

toepassing kunnen zijn op de speelpleinwerking. De zaken die niet correct zijn, moeten eruit worden gehaald.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: We hebben meermaals contact gehad met Liedekerke. Eindelijk heeft men ons het reglement overgemaakt. Ik heb een vraag gekregen van de media. We zijn gaan zoeken en hebben dat reglement op de website gevonden. Daaruit bleek dat er wel gegronde redenen waren omdat er zwart op wit stond dat er een probleem was. Als we het probleem doortrekken, dan kunnen we morgen bijvoorbeeld anderstaligen weigeren in zwembaden, of aan de Vlaamse kust, terwijl we het daar net moeten hebben van mensen uit de hele wereld.

De taal die moet worden gebruikt is het Nederlands. Bij eerste contacten in het kader van de inburgering spreekt men die mensen aan in hun moedertaal, maar dat kan nooit op permanente wijze zijn. Het kan nooit aanleiding zijn om van die speelpleinwerking een tweetalige dienst te maken. Dat kan absoluut niet.

Als je in een gemeente iets organiseert, kun je dat beperken tot de mensen die een band hebben met die gemeente. Als we voor de senioren van Lanaken een jaarlijkse koffietafel organiseren, dan doen we dat niet voor heel Limburg, of heel Vlaanderen, of heel Brussel. Dan zal het ook niet erg zijn als er twee mensen van elders komen. Maar je kunt dat anders niet organiseren. Budgettair zou je niet weten waar te stoppen.

Liedekerke heeft een goede filosofie in de zomerschool. Dat is niet alleen voor grote steden. Liedekerke krijgt voor die zomerschool 3.000 euro. Daar werken ze aan integratie en taalbevordering. Hadden ze die beslissing meteen opgestuurd, dan bestond het risico dat de termijn verstreken was. Omdat ze dat niet hebben gedaan, hebben wij de zaak naar ons toegetrokken. We wilden het risico dat de termijnen zouden verstrijken, zo klein mogelijk houden. Daarom heb ik het zelf gedaan, en niet via de gouverneur. Het was na 16.30 uur, op die diensten konden we niemand bereiken. Op de website zagen we de datum en we wisten dat er geen tijd verloren mocht gaan. Liedekerke heeft de reglementen niet meteen opgestuurd. Daardoor hadden we extra tijd, maar op dat moment wisten we dat niet.

In mijn contacten met de media heb ik gezegd dat ik ervan overtuigd was dat de medewerkers van het Liedekerkerse speelplein toegewijde, gemotiveerde en zeer geëngageerde mensen zijn. Maar het wettelijke argument is heel duidelijk. Dat is uiteindelijk mijn enige leidraad. Ik doe dat altijd zo. Men kan er mij niet van betichten anders op te treden in andere dossiers.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik ben blij dat de heer Vermeiren zegt dat Liedekerke geen slechte bedoelingen had. Mijn punt was dat die gemeente gestigmatiseerd is en dat u, mijnheer de minister, die gemeente te vlug mee gestigmatiseerd hebt. Ik hoor dat u nu niet meer zo licht over het aspect veiligheid heen gaat. U zegt niet meer zoals u op de regionale tv hebt gezegd: “Dat erbij sleuren, dat is quatsch en zever.” Ik ben blij dat u dat nu niet meer herhaalt.

Als wij ons ergens vestigen, dan zorgen we ervoor dat we de taal kennen. Natuurlijk kun je geen anderstalige kinderen de toegang weigeren tot het zwembad. Daar ging het ook niet over. Als u het er toch over hebt, wat doe je als monitor, als redder, als zwembaduitbater, wanneer alleen anderstaligen opdagen? Dan zegt u dat ze enkel Nederlands mogen spreken. Wat doet u daarmee?

Mijnheer de minister, u hebt nog steeds niet op mijn vraag geantwoord. In de Rand worden we daar permanent mee geconfronteerd. Enerzijds zijn er anderstaligen die zich aanbieden in hun andere taal, en niet één, maar twee of drie keer. Zo zijn ze ook niet allemaal, maar wel velen. Ze doen dat vijf, zes, zeven keer, permanent dus. En de overheid, het gemeentebestuur, monitoren, zwembaduitbaters of loketbedienden mogen volgens de taalwetgeving alleen het Nederlands gebruiken. Hoe doet u dat?

Minister Marino Keulen: In de praktijk is dat een zeer moeilijk verhaal. In het kader van de inburgering worden die mensen aangesproken in hun eigen taal, maar dat kan nooit een reden zijn om een permanent recht te vestigen. Maar dat zal ook voor een deel pragmatisch zijn. Op basis van de wetgeving zeggen dat kinderen worden uitgesloten op basis van taal, kan niet.

Ik heb op de regionale zender gezegd wat ik heb gezegd, maar ik heb ook gezegd dat ik niet twijfel aan de motivatie en de deskundigheid van de medewerkers van de speelpleinwerking. Maar men moet het aspect taal niet gebruiken om de veiligheid te argumenteren, want dat kan wettelijk niet. Ik kan toch ook niet duidelijker zijn dan dat.

De heer Joris Van Hauthem: Omwille van het gebrek aan taalkennis zijn ze daar al een paar keer te laat gekomen en zijn er doden gevallen.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Een inwoner van Brussel liet me via mail weten dat in het reglement van de Franstalige speelpleinwerking van de gemeente Sint-Lambrechts-Woluwe – en u weet wie daar de plak zwaait – is opgenomen dat de kinderen het Frans machtig moeten zijn. Misschien is het de moeite om dat eens na te gaan.

Minister Marino Keulen: Spijtig genoeg heb ik daar niets te zeggen, maar als het een gemeente zou zijn waar we toezicht over hebben, kan dat evenmin.

De voorzitter: De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren: Mijnheer de voorzitter, hier is al dikwijls de term veiligheid gevallen. Ik denk dat iedereen van ons daar zeer mee begaan is en dat iedereen zich ergert als iemand zegt dat er op een bepaalde plaats eens een ongeval of iets anders zal gebeuren.

Ik ben vorige week met mijn kleinkinderen naar Duinkerken gaan zwemmen. Daar is ons niet gevraagd welke taal we spreken.

Men mag dat ook niet overdrijven en stellen dat er een probleem van veiligheid is als iemand in het zwembad komt zwemmen die de taal niet spreekt. Als burgemeester neem ik die verantwoordelijkheid niet op mij.

De heer Joris Van Hauthem: Als u met uw kleinkinderen gaat zwemmen, is dat uw verantwoordelijkheid. Maar die monitoren zijn wel hoofdelijk aansprakelijk.

De heer Francis Vermeiren: Als ik met mijn kleinkinderen ga zwemmen, is dat mijn verantwoordelijkheid. Ofwel pleit u voor meertaligheid, maar hier worden zaken gezegd die veel verder gaan dan men vermoedt.

Twee weken geleden hebben we hier nog gepleit voor een betere bescherming van de burgemeesters. Mijnheer Van Hauthem, als ik u hoor praten, zijn we op den duur aansprakelijk voor iemand die zou verdrinken omdat hij onze taal niet spreekt.

De heer Joris Van Hauthem: Als men in zee verdrinkt, is niemand aansprakelijk, maar een monitor wel.

De voorzitter: Het incident is gesloten.